

ดวงใจนาคราช

The Revenge Of Naka

อักรลัษิต

ดวงใจนาคราช

THE NAGA'S REVENGE

อักษรลิขิต

ผู้เขียน : อักษรลิขิต

อำนวยการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี

บรรณาธิการ : ตะเกียงนา

ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี

ผู้จัดจำหน่าย : บ้านอากาศดี คือพีพี แอนด์ แกลลอรี เฮ้าส์
69/3 หมู่ 4 ต.ศรีนาวา อ.เมืองนครนายก
จ.นครนายก 26000 โทร.081-4401202

จำนวนครั้งที่จัดพิมพ์ : พิมพ์ครั้งที่ 1 วันที่.....ตุลาคม 2567

วันที่จัดลิขสิทธิ์ : 10 พฤศจิกายน 2567

ความเป็นมา

ท่ามกลางท้องฟ้าสีทองอร่ามที่ประดับด้วยแสงอาทิตย์
ยามอัสดง บรรยากาศเหนือแม่น้ำโขงอันกว้างใหญ่ถูกปกคลุมไป
ด้วยม่านหมอกบางเบา สายน้ำที่ไหลเชี่ยวกรากพาเอาความ
ลึกลับและความศักดิ์สิทธิ์ซ่อนเร้นไว้อย่างเงียบงัน ณ ใต้ผิวน้ำที่ดู
สงบนิ่ง.....ในความสงบเงียบของคืนหนึ่งที่ดวงจันทร์เต็มดวงสาด
แสงสว่างเหนือผืนน้ำ เงาของสิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่และดุจดั่งตำนาน
ได้ปรากฏขึ้นอย่างแผ่วเบา เสียงกึกก้องของระลอกน้ำและสาย
ลมพัดผ่านพาเสียงกระซิบจากอดีตที่ถูกลืมไปนาน นักรบหนุ่มผู้
แข็งแกร่งถูกดึงดูดเข้าสู่ดินแดนแห่งตำนานนี้ เขาคือผู้ที่ถูกเลือก
ให้เผชิญหน้ากับความจริงอันลึกลับและความรักที่เหนือกว่าทุก
สิ่งที่เขาเคยรู้จัก....เมื่อผืนน้ำปั่นป่วนและคลื่นซัดสาดเข้าหาฝั่ง
เสียงกรีดร้องของนาคราชที่หลับใหลมานานถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง
ทว่าความทรงจำที่หายไปนั้นยังคงรอคอยการปลดปล่อย ชะตา
กรรมของมนุษย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะถูกผูกพันเข้าด้วยกันอีกครั้ง
ในสายใยแห่งรักที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะหาเหตุผล

บนเส้นทางลูกรัง..เป็นถนนที่เข้าหมู่บ้านเล็ก ๆ ริมแม่น้ำ
โขงที่ชื่อว่า “บ้านคั่งนาคา”

รถจี๊ปสองคันวิ่งมาบนถนนลูกรังฝุ่นตลบ..มุ่งหน้าเข้าไปที่
หมู่บ้าน...พร้อมผู้โดยสารเต็มคัน...หนึ่งในผู้โดยสารนั้นคือ
บักนัท...ที่ชาวบ้านเรียกกันตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กบ้านนอกวิ่งเล่น
ในหมู่บ้านและบริเวณแถวนี้.....แต่พอไปเรียนที่กรุงเทพฯอาศัย
อยู่กับน้ำชาย...ก็เปลี่ยนเป็น นัทวิน..จนกระทั่งเรียนจบ
คณะโบราณคดี..เป็นเป็นผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรมของอีสาน...
สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย...ครั้งนี้มีโอกาสพาลูกศิษย์มาทัศนศึกษา
ที่บ้านเกิด...ลูกศิษย์คนโปรด คือ กรณ์ อาสาขับรถมาให้...

บนเส้นทางลูกรังที่แคบและเต็มไปด้วยหลุมบ่อ รถจี๊ป
สองคันแล่นอย่างช้าๆ พลังเสียงเครื่องยนต์ดังก้องไปทั่วบริเวณ
หมอกฝุ่นที่กระจายตัวตามแรงลมทิวความหนาทึบ ทำให้บักนัท
ต้องยกมือป้องหน้าตา บัดฝุ่นออกจากเสื้อผ้าเล็กน้อย เขามอง
ออกไปนอกหน้าต่างรถ จี๊ปคันข้างหน้าที่ถูกขับโดยกรณ์ก็ยังคง
รักษาระยะห่างอย่างดี

"กรณ์ ไหวไหมนั่น?"

บั๊กนัทยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นภรรยาหยุดรถอยู่ข้างหน้า แล้วหันมาทางเขา ภรรยาพยักหน้าเบาๆ ก่อนที่จะหันกลับไปมองเส้นทางข้างหน้า

"ไม่มีปัญหาครับอาจารย์ ผมว่าเราน่าจะถึงหมู่บ้านในอีกไม่กี่นาทีนี้"

ภรรยาพูดพลางยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ก่อนจะหันกลับไปมองเส้นทางอีกครั้ง

เมื่อเข้ามาถึง "บ้านคิ่งนาคา" สิ่งแรกที่บั๊กนัทสังเกตเห็นคือความเงียบสงบที่เข้ามาปกคลุมหมู่บ้านนี้ แม้ว่าจะยังจำได้ว่าหมู่บ้านเคยมีชีวิตชีวากว่านี้ แต่ตอนนี้ทุกอย่างดูเหมือนจะหยุดนิ่ง เขาสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นอะไร

บ้านไม้เก่าๆ ที่เรียงรายอยู่สองฝั่งถนน ดูเหมือนจะเฝ้ามองเขากลับมาเหมือนกับเพื่อนเก่าที่เขาเคยทิ้งไป รถจี๊ปแล่นผ่านทางเล็กๆ จนกระทั่งถึงลานกว้างในหมู่บ้าน บั๊กนัทบอกให้ภรรยาหยุดรถ แล้วทุกคนก็ลงจากรถเพื่อยึดเส้นยึดสาย

"ที่นี่หรือครับบ้านเกิดของอาจารย์?"

กรณีถามด้วยเสียงตื่นเต้นเล็กน้อย ขณะมองรอบๆ
ตัวอย่างสนใจ

"ใช่แล้ว กรณี ที่นี้แหละ บ้านคังนาคา บ้านที่เต็มไปด้วย
ตำนานและเรื่องเล่าที่ผมเคยฟังมาตั้งแต่เด็ก"

บันทึกพูดพลางลอบมองไปรอบๆ พลังคิดถึงเรื่องราว
ที่เกี่ยวข้องกับหมู่บ้านนี้ ทั้งความลึกลับของแม่น้ำโขงและตำนาน
ของพญานาคที่เคยถูกเล่าขานกันมา

"จ้ะวันนี้พวกเราคงจะได้เรียนรู้อะไรที่ไม่เคยรู้มาก่อนแน่ๆ"

กรณีพูดขึ้นด้วยความตื่นเต้น สายตาของเขายังคงจับ
จ้องไปที่แม่น้ำโขงที่ทอดยาวอยู่ไกลๆ

บันทึกยิ้มเบาๆ แต่ในใจของเขากลับรู้สึกกังวลเล็กน้อย
ถึงแม้เขาจะเคยมาเยือนบ้านนี้มาก่อน แต่ครั้งนี้กลับมีบางอย่าง
ที่แปลกประหลาด เขารู้สึกเหมือนว่ามีสายตาจับจ้องอยู่ทุกย่าง
ก้าวของเขา มันไม่ใช่แค่ความทรงจำ แต่เป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้ง
กว่านั้น บันทึกเริ่มคิดถึงตำนานพญานาคที่ถูกเล่าขานในหมู่บ้าน
นี้ว่ามันเป็นเพียงเรื่องเล่าหรือมีความจริงซ่อนอยู่

"ไปกันเถอะครับอาจารย์ เดี่ยวเราจะไปที่บ้านของผู้นำ
หมู่บ้านก่อนดีไหม?"

กรณ์ชวน พลางจับกระเป๋าสะพายของตัวเองแล้ว
เตรียมพร้อมสำหรับการสำรวจ

บักนัทพยักหน้า

"ไปสิ แล้วพวกเราจะได้เริ่มต้นการเดินทางครั้งนี้ด้วยกัน"

ในใจของบักนัทรู้สึกว่าการกลับมาครั้งนี้ไม่ใช่แค่การมาเยือนบ้าน
เกิดอย่างเดียวซะแล้ว..... แต่เหมือนกับว่ามีภารกิจบางอย่าง
รอเขาอยู่ที่นั่น ภารกิจที่อาจเกี่ยวข้องกับตำนานที่ยังคงซ่อนเร้นอยู่
ในใจของบ้านคุ่นาคาและแม่น้ำโขงที่เต็มไปด้วยปริศนา

บักนัทและกรณ์เดินเคียงข้างกันไปตามเส้นทางแคบๆ
ของหมู่บ้าน เสียงลมพัดผ่านใบไม้และเสียงนกที่ร้องทักเป็น
จังหวะในบรรยากาศที่เงียบสงบนี้ ยิ่งเดินลึกเข้าไปในหมู่บ้าน
ความทรงจำเก่าๆ ก็เริ่มกลับมา บักนัทจำได้ว่าที่นี่เคยเป็นที่ที่เขา
เล่นซนกับเพื่อนๆ เมื่อยังเป็นเด็ก แต่ตอนนี้ทุกอย่างดูเหมือนจะ
นิ่งเงียบ ไม่มีเสียงหัวเราะ ไม่มีเด็กๆ วิ่งเล่นตามท้องถนน
เหมือนเดิม

"อาจารย์ครับ ผมรู้สึกว่่าที่นี่เงียบไปหน่อยนะครับ ไม่ค่อยมีคนเดินไปมาหรือเสียงอะไรเลย"

กรณีพูดขึ้นพลางหันไปมองรอบๆ สายตาของเขาเริ่มสงสัยเกี่ยวกับบรรยากาศที่แปลกประหลาดนี้

บักนัทพยักหน้า "ใช่...มันเงียบเกินไปสำหรับหมู่บ้านที่เคยคึกคักแบบนี้"

เขาตอบเสียงเบาๆ รวากับว่ากำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

ไม่นานนัก ทั้งสองก็มาถึงบ้านของผู้นำหมู่บ้านหลังเก่า..... บักนัทเดินขึ้นบันไดไม้ที่เสียงเอี๊ยดอ๊าดได้ฝ่าเท้า บานประตูไม้ที่เคยทาสีสดใสบัดนี้กลับซีดจางและมีรอยถลอกหลายจุด เขายืนอยู่หน้าประตู หายใจเข้าลึกก่อนจะเคาะประตู

เสียงเคาะประตูดังก้องในบ้านที่เงียบสงบ ในขณะที่บักนัทและกรณียืนรออยู่หน้าประตู ไม่นานนักเสียงฝีเท้าหนักๆ ก็ดังขึ้นจากด้านใน แล้วประตูก็ถูกเปิดออกอย่างช้าๆ โดยชายชราคนหนึ่งที่มีใบหน้าเหี่ยวแห้งแต่ยังคงความเข้มแข็งในสายตา

"บักนัท? เจ้ากลับมาแล้วหรือ!"

ชายชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความยินดีและความ
ประหลาดใจ เขาคือ "ลุงคำพูน" ผู้นำหมู่บ้านและเป็นคนที่บักนัท
เคารพนับถือมาตั้งแต่เด็ก

"ครับลุงคำพูน ผมกลับมาแล้ว พาเพื่อนๆ และลูกศิษย์
มาทัศนศึกษาที่นี่ครับ"

บักนัทตอบ พลงยกมือไหว้ลุงคำพูนด้วยความเคารพ

"อืม...ยินดีต้อนรับ เจ้าน่าจะมาถึงเร็วกว่านี้นะ มีบางสิ่ง
บางอย่างในหมู่บ้านที่ข้าคิดว่าเจ้าควรจะรู้"

ลุงคำพูนพูดด้วยน้ำเสียงที่เคร่งเครียด แววตาของเขา
แฝงไปด้วยความกังวล

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับลุง?"

บักนัทถามอย่างสงสัย หัวใจเริ่มเต้นแรงเมื่อเห็นสีหน้า
ของลุงคำพูนที่ไม่ค่อยสู้ดี

ลุงคำพูนหันมองไปรอบๆ ก่อนจะเชิญบักนัทและภรณ์
เข้าไปในบ้าน เมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว ลุงคำพูนจึงเล่าให้ฟังว่า
ในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา มีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นใน
หมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นเสียงแปลกๆ ในยามค่ำคืน หรือการหายตัว

ไปของคนบางคนในหมู่บ้าน รวมถึงข่าวลือเกี่ยวกับพญานาคที่
กลับมาปรากฏตัวอีกครั้ง

"พญานาค...?"

บักนัทถามด้วยความประหลาดใจ เสียงของเขาแผ่วเบา
แต่เต็มไปด้วยความสงสัย

"ใช่ ข้าเองก็ไม่แน่ใจว่ามันเป็นแค่ข่าวลือหรือเปล่า แต่หลาย ๆ คน
ในหมู่บ้านนี้เชื่อว่ามันเป็นเรื่องจริง และพวกเราก็มักจะเริ่มจะกลัวแล้ว"

ลุงคำพูนตอบด้วยเสียงทุ้มต่ำ ความเครียดปรากฏชัดบน
ใบหน้าของเขา

บักนัทนั่งฟังอย่างเงียบๆ ความคิดในหัวเริ่มหมุนวนไปมา
เขามองไปทางกรณีที่คุณเหมือนจะรู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องราวที่ฟังได้
ยิน

"เราคงต้องเริ่มสำรวจให้ละเอียดแล้วล่ะครับอาจารย์ ผม
ว่าเรื่องนี้ น่าสนใจและน่าจะเป็นโอกาสดีที่จะได้ศึกษาเกี่ยวกับ
วัฒนธรรมและความเชื่อที่ฝังรากลึกในหมู่บ้านนี้"

กรณีพูดด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้น

บักนัทพยักหน้า "ใช่...เราอาจจะได้ค้นพบอะไรบางอย่าง
ที่มากกว่าที่เราคิด"

แต่ในใจลึกๆ ของบักนัท เขารู้สึกถึงความตื่นเต้นและ
ความกังวลผสมกัน เหมือนกับว่าการเดินทางครั้งนี้จะนำพาเขา
ไปสู่การค้นพบที่ยิ่งใหญ่และอาจเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาและ
หมู่บ้านคังนาคาไปตลอดกาล

บักนัทและภรรยา นั่งคุยกับลุงคำพูนในบ้านไม้เก่าแก่ ที่มี
บรรยากาศเงียบสงบแต่แฝงไปด้วยความลึกลับ ลุงคำพูนยกน้ำ
ชามาให้ ทั้งสามนั่งล้อมวงกันบนเสื่อผืนเก่าที่ปูอยู่กลางห้อง

"ลุงครับ ถ้าพญานาคกลับมาจริงๆ พวกเราจะทำยังไง
ดี?"

บักนัทถามด้วยเสียงที่สั่นเล็กน้อย เขาไม่เคยคิดมาก่อน
ว่าตำนานที่เขาเคยได้ยินมาตั้งแต่เด็กจะกลายเป็นเรื่องจริง

ลุงคำพูนมองหน้าบักนัทอย่างเคร่งขรึม

"ข้าไม่รู้ว่าเราจะทำอะไรได้มากนัก พวกเราเป็นแค่
ชาวบ้านธรรมดา จะไปต่อกรกับพญานาคได้ยังไง แต่ข้ามี

ความรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องค้นพบ มันอาจจะเกี่ยวข้องกับต้นกำเนิดของหมู่บ้านนี้ได้"

บักนัทฟังอย่างตั้งใจ

"ต้นกำเนิดของหมู่บ้านนี้?" เขาทวนคำด้วยความสงสัย

ลุงคำพูนพยักหน้า

"ใช่... หมู่บ้านคันทนาเรามีประวัติศาสตร์ที่ลึกซึ้งซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราอพยพมาจากที่อื่น และตั้งรกรากที่นี่เพราะเหตุผลบางอย่าง ข้าเองก็ไม่ได้รู้รายละเอียดมากนัก แต่ข้าเชื่อว่าต้นกำเนิดของหมู่บ้านนี้อาจจะมีความเกี่ยวข้องกับพญานาค"

"อาจารย์ครับ เรื่องนี้ยิ่งฟังยิ่งน่าสนใจ ผมว่าเราควรจะเริ่มต้นจากการสำรวจพื้นที่รอบๆ หมู่บ้านดูก่อนดีไหม?"

กรรม์เสนอด้วยความกระตือรือร้น

บักนัทคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็พยักหน้า

"ตกลง เราจะเริ่มสำรวจจากแม่น้ำโขง และบริเวณที่มีความเกี่ยวข้องกับตำนานพญานาค อาจจะมีเบาะแสอะไรบางอย่างซ่อนอยู่"

ลุงคำพูนพยักหน้าเห็นด้วย

"ถ้าเจ้าอยากเริ่มสำรวจจริงๆ ข้าแนะนำให้เจ้าลองไปที่
ถ้าศึกดีสิทธิ์ที่อยู่ใกล้ๆ กับหมู่บ้าน ข้าได้ยินว่าถ้านั้นมีความ
เกี่ยวข้องกับพญานาคและยังไม่มีใครกล้าเข้าไปสำรวจอย่าง
ละเอียด"

เมื่อได้ยินถึงถ้าศึกดีสิทธิ์ บักนัทรู้สึกถึงแรงดึงดูด
บางอย่างที่เรียกร้องให้เขาไปสำรวจ แต่ในขณะที่เดียวกัน เขาก็
รู้สึกถึงความกลัวที่แผ่ซ่านในใจ

"ถ้านั้นอยู่ตรงไหนครับลุง?"

บักนัทถามพลางจับจ้องลุงคำพูนด้วยสายตาดูจริงจัง

ลุงคำพูนยิ้มบางๆ แล้วชี้ไปทางตะวันตก

"ถ้านั้นอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ เดินเท้าสักครึ่งชั่วโมงก็ถึง แต่
จำไว้...ถ้าเจ้าคิดจะไปสำรวจ เจ้าต้องระวังตัวและอย่าประมาท
เพราะข้าได้ยินมาว่าถ้านั้นเป็นที่สิงสถิตของวิญญานบรรพบุรุษ
และเป็นที่สักการะของพญานาค"

บักนัทฟังอย่างเคร่งเครียด แต่ในใจกลับรู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้จะนำพาเขาไปสู่การค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เขาและกรรมตกลงกันว่า จะเริ่มต้นสำรวจถ้ำศักดิ์สิทธิ์ในวันรุ่งขึ้น

เมื่อคืนนั้นมาถึง บักนัทนอนไม่หลับ พลังคิดถึงเรื่องราวที่ลุงคำพูนเล่า แม้ว่าภายนอกจะดูเงียบสงบ แต่ในใจของเขากลับเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความกลัว ในขณะที่เขาหลับตาลง ภาพของพญานาคที่เคยได้ยินมาตั้งแต่เด็กก็ปรากฏขึ้นมาในความคิด เหมือนกับว่ามันกำลังเรียกเขาไปยังถ้ำศักดิ์สิทธิ์นั้น

รุ่งเช้า บักนัทและกรรมเตรียมตัวออกเดินทางไปยังถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ทั้งสองคนใส่ชุดเดินป่าพร้อมกับอุปกรณ์สำรวจที่เตรียมมา บักนัทสวมหมวกปีกกว้างเพื่อกันแดด และกรรมก็นำแผนที่ของหมู่บ้านมาเช็กตำแหน่งถ้ำศักดิ์สิทธิ์

"พร้อมไหมครับอาจารย์?" กรรมถามด้วยรอยยิ้ม

บักนัทพยักหน้า "พร้อมแล้ว เราจะไปค้นหาคำตอบกัน"

ทั้งสองเริ่มออกเดินทางผ่านเส้นทางแคบๆ ที่ถูกปกคลุมด้วยต้นไม้สูงและพุ่มไม้หนา ท้องฟ้าสดใส แต่ภายใต้แสงแดดอันร้อนแรง บรรยากาศกลับเต็มไปด้วยความตึงเครียด พวกเขา

เดินตามคำบอกเล่าของลุงคำพูน มุ่งหน้าไปทางตะวันตกของหมู่บ้าน ผ่านทุ่งนาและป่าเขาที่เต็มไปด้วยเสียงธรรมชาติ

ไม่นานนัก พวกเขาก็มาถึงทางเข้าของถ้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกซ่อนอยู่ในหุบเขาลึก ปากถ้ำถูกปกคลุมด้วยเถาวัลย์และไม่เลื้อยสถานที่นี้ดูราวกับเป็นที่หลบซ่อนของสิ่งลึกลับและปริศนาที่รอการค้นพบ

กรรมมองไปที่ปากถ้ำด้วยความตื่นเต้น

"นี่แหละคือที่ที่เราต้องการสำรวจ"

บักนัทยืนหน้าถ้ำด้วยความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้ มันเป็นการเรียกร่องจากบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในถ้ำ เขารู้สึกถึงพลังงานที่แผ่ซ่านออกมา เหมือนกับว่าถ้ำนี้ไม่ใช่แค่สถานที่ธรรมดา แต่มันเป็นที่ที่เกี่ยวข้องกับตำนานและความลับที่รอคอยการเปิดเผย

"เข้าไปกันเถอะ"

บักนัทพูดเบาๆ ก่อนจะก้าวข้ามผ่านปากถ้ำเข้าไปพร้อมกับกรรม

ภายในถ้ำมีอากาศเย็นสบาย และเงียบสงบ แสงจากไฟฉายที่ทั้งสองคนนำมาติดตั้งส่องไปที่ผนังถ้ำ เผยให้เห็นภาพเขียนโบราณที่วาดอยู่บนผนัง บัณฑิตหยุดเดินแล้วมองภาพเขียนเหล่านั้นด้วยความสนใจ ภาพเหล่านี้เป็นภาพของพญานาคที่กำลังโอบกอดหมู่บ้าน มีทั้งภาพที่แสดงถึงความอ่อนโยนและความน่าเกรงขาม

"นี่คือสิ่งที่พวกเราตามหาใช่ใหมครับอาจารย์?"

ภรณ์ถามพลางมองภาพเขียนด้วยความทึ่ง

บัณฑิตพยักหน้า "ใช่...และข้ารู้สึกว่ามันยังไม่จบแค่นี้ ข้าเชื่อว่าลี้กลงไปในถ้ำนี้จะมีบางอย่างที่สำคัญกว่า"

ทั้งสองคนเดินลึกเข้าไปในถ้ำ สัมผัสได้ถึงความรู้สึกซึ่งของมัน ถ้ำนี้ดูเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด แต่กลับมีพลังงานบางอย่างที่เรียกพวกเขาเข้าไปลึกยิ่งขึ้น

เมื่อพวกเขาเดินไปจนถึงห้องโถงใหญ่ที่อยู่ลึกเข้าไปในถ้ำ พวกเขาก็พบกับแท่นหินโบราณที่ตั้งอยู่กลางห้อง แท่นหินนั้นถูกสลักด้วยสัญลักษณ์ที่ซับซ้อนและเต็มไปด้วยความหมาย บัณฑิตรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนเบาๆ ที่แผ่ซ่านออกมาจากแท่นหินนั้น

"นี่คือสิ่งที่พญานาคทิ้งไว้...มันคือกุญแจที่อาจจะไข
ความลับของหมู่บ้านคังนาคา"

บักนัทหยุดด้วยเสียงที่ได้ยินไปด้วยความมั่นใจ

กรรมมองไปที่แท่นหินด้วยความตื่นเต็น "แล้วเราจะทำ
ยังไงต่อครับอาจารย์?"

บักนัทหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

"เราต้องศึกษาและทำความเข้าใจสัญลักษณ์เหล่านี้ มัน
อาจจะเป็นคำใบ้ที่จะนำพวกเราไปสู่คำตอบที่แท้จริง และเราต้อง
ระวังตัว...เพราะการค้นพบนี้อาจจะนำมาซึ่งอันตรายที่เราคาดไม่ถึง
ถึง"

ทั้งสองคนตัดสินใจที่จะตั้งแคมป์พักค้างคืนภายในถ้ำ
และเริ่มทำการศึกษานั่นและสัญลักษณ์เหล่านั้นในเช้า
วันรุ่งขึ้น โดยไม่รู้เลยว่าความจริงที่พวกเขากำลังจะค้นพบจะ
เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาไปตลอดกาล

เช้าวันรุ่งขึ้น บักนัทตื่นขึ้นมากับเสียงของน้ำหยดจากหิน
แหลมในถ้ำ สายตาของเขามองไปยังแท่นหินโบราณที่อยู่
ตรงหน้า แสงจากไฟฉายที่ยังคงส่องแสงจางๆ ทำให้สัญลักษณ์ที่

สลักบนแท่นหินนั้นสะท้อนแสงอย่างแปลกประหลาด บักนัทหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาแล้วเริ่มจดรายละเอียดของสัญลักษณ์เหล่านั้น ส่วนกรรมยังคงนอนหลับอยู่ใกล้ๆ ดูเหนื่อยล้าจากการเดินทางและการสำรวจในวันก่อน

บักนัทนั่งลงข้างแท่นหิน หยิบแว่นขยายออกมาเพื่อตรวจสอบสัญลักษณ์ที่ดูเหมือนจะเป็นอักษรโบราณที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาจ้องมองมันด้วยความตั้งใจ และพยายามถอดความหมายที่ซ่อนอยู่

ในขณะที่เขากำลังคิดเพลินๆ เสียงของกรรมก็ทำให้เขาสะดุ้งตื่นจากความคิด

"อาจารย์ตื่นแล้วหรือครับ?"

กรรมถามพลางหาออกมา เขาดูงัวเงียเล็กน้อย แต่ความตื่นเต็นในดวงตาของเขายังไม่หายไป

"ใช่ ฉันตื่นขึ้นมาตรวจสอบแท่นหินนี้ มีบางอย่างเกี่ยวกับสัญลักษณ์เหล่านี้ที่ฉันคิดว่าน่าจะสำคัญ"

บักนัทตอบพลางชี้ไปที่สัญลักษณ์บนแท่นหิน

กรรมเข้ามาดูใกล้ๆ แล้วพูดขึ้นด้วยความสงสัย

"มันดูเหมือนอักษรที่เราไม่เคยเห็นในบันทึกใดๆ ของ
ประวัติศาสตร์อีสานเลยนะครับอาจารย์"

บันทึกพยักหน้า.....

"ใช่ มันอาจจะเป็นอักษรโบราณที่เก่าแก่มากๆ แต่มี
ความเกี่ยวข้องกับพญานาค นี่อาจเป็นเบาะแสที่เราตามหา"

ทั้งสองคนนั่งลงใกล้ๆ กับแท่นหิน เริ่มตรวจสอบและ
บันทึกสัญลักษณ์เหล่านั้นอย่างละเอียด แต่ยิ่งพวกเขาตรวจสอบ
พวกเขาก็ยิ่งพบว่าสัญลักษณ์เหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นคำสาปหรือ
คำสัญญาบางอย่าง

กรรมเอย่ขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เริ่มสั่นเล็กน้อย

"อาจารย์...ผมรู้สึกไม่ดีเลย ผมคิดว่าสัญลักษณ์พวกนี้
อาจจะมีพลังบางอย่างที่ไม่ควรจะถูกกระทบ"

บันทึกเงียบลง พลังคิดถึงคำพูดของกรรม แม้ว่าเขาจะ
เป็นนักโบราณคดีและนักวิชาการ แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธ
ความรู้สึกของความลึกลับที่แผ่ซ่านออกมาจากสัญลักษณ์
เหล่านั้นได้